

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

LXI. Indultrum celebrandi tres Missas in die Commemorationis omnium
Fidelium Defunctorum, pro Regnis, & Dominiis Hispaniarum, &
Portugalliæ. 26. Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

LXI.

Indultum celebrandi tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, pro Regnis, & Dominiis Hispaniarum, & Portugalliarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Quod expensis omnium rationum momentis, & gravissimis suffragiis vrorum dignitate, pietate, ac sapientia insignium concurrentibus, alias a Nobis decretum est, id, ut sollemnioribus Apostolicæ auctoritatis Nostræ documentis confirmatum, quemadmodum est hoc in more positum, laudabilique Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum instituto commendatum, majori cum observantia debita executioni mandetur; novo Apostolicæ confirmationis Nostræ patrocinio communire exoptamus. Sane nuper edidimus Decretum tenoris sequentis: **BENEDICTUS PP. XIV.** Cum Nobis Carissimus in Christo Filius noster Ferdinandus VI. Hispaniarum Rex Catholicus enixam piamque petitionem exhiberi fecisset, ut quæ disciplina viget in suo Aragoniæ Regno, (cujus appellatione tum ipsa Aragonia, tum etiam Valentia, Catalonia, & Majoricæ Ditiones comprehenduntur) ut scilicet in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum quilibet Sacerdos Sæcularis duas, Regularis autem tres Missas celebrare possit; eadem ad cætera quoque Regna, & Domina eidem Ferdinando Regi subiecta auctoritate nostra extenderetur; Cumque eodem fere tempore Carissimus quoque in Christo Filius noster Johannes V. Portugalliarum, & Algarbiorum Rex Illustris similem instantiam apud Nos promoveri fecisset, ut nempe in omnibus Regnis, atque Dominiis sibi subiectis, cuilibet Sacerdoti tam Sæculari, quam Regulari, facultas per Nos fieret tres Missas præfate die celebrandi; Nos quidem hujusmodi petitionum gravitatem pensantes, ac memores similitum postulationum, quæ aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris parum felici exitu exhibitæ fuerunt, necessarium omnino putavimus totam rei summam maturo examini subijcere: Quamvis minime hospites in ea Nos reputare possemus; siquidem olim ipsius momente, pro Officio, quod tunc gerebamus, Secretarii Congregationis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Concilii Tridentini executioni, & interpretationi præpositæ, diligenter Nobis expendenda fuerunt; cumque etiam hac de re plura scripserimus in nostro Opere *de Festis Domini part. 1. pag. 247.* item in Tractatu *de Sacrificio Missæ sect. 2. pag. 169.* juxta Editionem Patavinam, & in una ex Institutionibus Pastoralibus pro nostro Bononiensi Clero, Populoque editis, quæ est *XXVII.* in Latina versione Romæ impressa *pag. 185. & 186.* ac demum in nostris literis ad Episcopum Oscensem datis die *xxvi. Martii* anni *MDCCLXVI.* quæ jam seorsim Typis vulgatæ, in Bullarii nostri Tomo II. prope diem edendo locum habebunt.

Sane quum Nos in minoribus constituti, præfate Congregationi Concilii, ut supra diximus, a Secretis essemus, oblatumque fuisset supplex Libellus, in quo ex parte cl. mem. Philippi V. Hispaniarum Regis idipsum studiosissime petebatur, quod nunc a Ferdinando Rege ipsius filio iterum petitur, Officii nostri esse putavimus, instantiam hujusmodi majori cum apparatu, quemadmodum Catholicæ Regis dignitas postulabat, Congregationi representare. Idcirco peculiaris Dissertatio a Nobis elucubrata

fuit, quæ inserta est in consueto folio Relationis Casuarum, quod a Secretario confici, & singulis Cardinalibus tradi consuevit. In qua primum Dissertatione rem ipsam accuratissime pro viribus exposuimus, neque omisimus originem investigare illius disciplinæ, quam diximus in Aragoniæ Regno vigere; deinde nonnullas in contrarium indicavimus resolutiones, quæ alias ad hujusmodi postulata prodierant; tum aliam memoravimus petitionem, quæ olim pro Portugalliarum Regno facta fuerat Prædecessori Nostræ Clementi Papæ IX. ut trinas liceret Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare, de qua tamen ob immaturam Pontificis mortem nihil decretum fuit. Quibus omnibus addidimus, quod, quum hoc idem ab Hispaniarum quondam Rege Philippo IV. pro omnibus tam Sæcularibus, quam Regularibus Regnum suorum Sacerdotibus postulatum fuerit, vel saltem postulandum fuisse non ignoraretur; ideoque plura rationum, factorumque monumenta, pro hujusmodi concessione impetranda, collecta tunc fuisse constaret; Nobis datum non fuerat hujusmodi Collectiones ad causam maxime opportunas reperire: ut videre est in folio pro Congregatione diei 11. Maii anni *MDCCLXII.* a Nobis conscripto, quod nunc in Thesauro Resolutionum præfate Congregationis Concilii *Tom. II. pag. 169. & seq.* impressum reperitur. Quum autem bon. mem. Ludovicus Cardinalis Belluga Congregationi prædictæ die habitæ interfuisset, meminimus ipsum de nostra Dissertatione favorabiliter loquutum, in nostram quoque sententiam devenisse, ut necessarium putaret allegationes illas tempore Philippi IV. adornatas inspicere, ipsumque in se recepisse, ut ipsas diligentissime conquiri curaret. Quapropter Rescriptum prodit: *Non proposita*: eoque Rescripto factum est, ut Instantia tunc quidem pro rerum circumstantiis minime admittenda censeretur, non tamen omnino, & perpetuo rejecta; quin potius relictus fuerit locus ulteriori rationum, atque factorum examini, si quæ aliquando ad ipsam petitionem magis juvandam deducerentur.

Quum itaque nunc ad Nos ipsos in Apostolica Sede, inscrutabili Dei iudicio, collocatos præfate petitiones jamdudum deserere, instantibus præfatis Carissimis in Christo filiis nostris, delatæ fuerint, omnia, quæ ad plenam rei cognitionem quomodocumque pertinerent, colligi mandavimus, quæque olim desiderata sunt, in lucem proferri. Ut autem nihil sine aliorum prudenti consilio stateremus, peculiarem delectorum Virorum Congregationem ad negotii hujus examen deputavimus; in qua adscriptos volumus Venerabilem Fratrem Nostrum Antonium Xaverium Episcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Gentili nuncupatum, prædictæ Congregationis Concilii Præfectum, Dilectosque Filios Nostris ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales Presbyteros, Sylvium Valentini Congregationis de Propaganda Fide Præfectum, Carolum Albertum Cavalchini Præfectum item Congregationis super negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium, Fortunatum Tamburini Præfectum Congregationis Sacrorum Rituum, & Joachimum Bezzzi Majorem Penitentiarium; ac præterea Venerabilem Fratrem Sylvestrum Merani Episcopum Porphyriensem Apostolici Sacri Præfectum, quem peculiaris hujusce Congregationis Secretarium declaravimus; ac Dilectos Filios, Magistrum Ludovicum Valenti in utraque Signatura nostra Referendarium, Protonotarium Apostolicum, & Fidei Promotorem, Fratrem Michaellem a Sancto Joseph Priorem Generalem Ordinis Discalceatorum Sanctissimæ Trinitatis Redemptoris

Instantiæ Regis Catholici pro extensione consuetudinis in Aragonia jam vigentis.

Instantiæ Regis Portugalliarum.

Res alias agitata, & a Sanctissimo Domino Nostrò tractata.

Exitus Cause in Congreg. Concilii anno 1722.

Norm
examen in
occasione
fuit.

Norm
Cardinalium
& Consulto-
rum.

Capti-

Captivorum, *Celestinum Orlandi* Procuratorem Generalem Congregationis Monachorum *Coelestinorum*, *Joannem Andream Onofrii* Ordinis Eremitani Sancti Augustini Procuratorem Generalem, *Thomam Sergium* Presbyterum Congregationis Piorum Operariorum, Sanctae Inquisitionis Consultorem, & Praefectum Studiorum in Collegio Urbano de Propaganda Fide, Fratrem *Joaachimum Pucci* Ordinis Praedicatorum Magistrum, Episcoporum, & Cleri Romani Examinatorem; *Dominicum Turanum* Societatis Jesu Presbyterum, Apostolicae Poenitentiarum Consultorem Theologum, & *Aegydius Giulj* ejusdem Societatis Presbyterum, alterum Examinatorem Episcoporum, & Sacrorum Canonum Professore in Collegio Germanico Hungarico ad Sanctum Apollinarem. His omnibus, & singulis exhiberi mandavimus quaecumque ad causam pertinebant, eaque potissimum, quae nuper reperta sunt, sed in praecedentibus propositionibus exhibitae non fuerant; quae omnia iusto volumine comprehensa typis edita sunt Romae hoc anno MDCCXLVIII., datoque aliquot Mensium spatio, quo res accurate perpendere, iussimus, ut singuli sententiam suam scripto traditam, ac sigillo obsignatam ad Nos transmitterent: quae omnia diligentissime sunt peracta.

Denique Nos ipsi aliorum laboribus laborem nostrum, privataque studia nostra eorum studiis adjunximus; & inspectis, libratique tum novis documentis, tum ipsorum Consultorum suffragiis (ex quibus, quum quatuordecim numero fuerint, duo dumtaxat petitionem rejiciendam esse, reliqui vero duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus rite, ac mature pensatis, invocato etiam Divini Luminis adjutorio, piis ac religiosis precibus doctorum Carissimorum in Christo Filiorum nostrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, & Johannis V. Portugalliae, & Algarbiorum Regum Illustrium libenter annuentes, omnibus, & singulis in eorum Regnis, atque Dominiis actu commorantibus, tam Saecularibus, quam Regularibus Sacerdotibus nunc existentibus, ac pro tempore futuris, quamdiu in praedictis Regnis, atque Dominiis moram traxerint, & non alias, facultatem perpetuis futuris temporibus duraturam concedimus, & impertimur, ut singulis annis die secunda Novembris, seu die sequenti, juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempe Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum ab Ecclesia Universali recolitur, tres Missas singuli celebrare possint, & valeant, contrariis quibuscumque Constitutionibus, litteris, regulis, ritibus, & consuetudinibus minime obstantibus.

Novimus sane, inter Scriptores rerum moralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta praedictas Rubricas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, liceat hujusmodi Missae fructum medium, quem vocant, alicui peculiari defuncto applicare, an vero pro omnibus omnino Defunctis Fidelibus illum applicare teaneantur. Utcumque autem se res habeat de hac controversia, Nos eos quidem, quibus in Aragoniae Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas, vel tres respective Missas praedicta die celebrare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescentibus applicent; His vero, qui in posterum hujus Indulti vi, aut tertiam in eodem Regno Missam, aut secundam & tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum extenditur, celebraturi sunt, districtè jubemus, atque praecipimus, ut earum fructum medium, non quidem alicui peculiari defuncto, sed in suffragium omnium Fidelium Defunctorum omnino

applicent; expresse declarantes hanc esse nostram mentem, & voluntatem, neque Nos alias, absque hujusmodi lege & conditione, hoc ipsum Indultum unquam concessuros fuisse.

Scimus etiam, antiquis iustisque titulis innoxium esse usum, quo solent Presbyteri Eleemosynam accipere pro celebrandis, sive pro applicandis Missis juxta offerentium mentem; qua de re late diseruimus in nostra *Institutione Ecclesiastica LVI.*, fusius autem in opere nuperimè vulgato *de Synodo Diocesana Lib. V. Cap. 8. & 9.* An vero quum retroactis temporibus in Regno Aragoniae duae Missae a Sacerdotibus, tres autem a Regularibus in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrarentur, duplex quoque ab illis, seu respectivè triplex Eleemosyna acciperetur, id ignoramus; sed facile credimus id usitatum fuisse, quum ubique fere receptum sit, ut in sollemnitate Nativitatis Domini pro tribus Missis tria recipiantur charitativa stipendia. Ideoque de illis, qui ante hoc tempus in Aragoniae Regno duas, vel tres respectivè Missas praedicta die celebrantes, duas vel tres eleemosynas accipiebant, nihil innovandum censemus. Iis vero, qui in posterum in eodem Regno tertiam Missam vigore praesentis Indulti celebrabunt, iustis de causis, ac sub poenis inferius dicendis districtè prohibemus, ne pro ipsa Missa ullam Eleemosynam accipere praesument, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis, secundam, tertiamque Missam celebrabunt, simili ratione, ac sub iisdem poenis praecipimus, atque jubemus, ut non nisi unam accipiant eleemosynam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, & in ea tantum quantitate, quae a Synodalibus Constitutionibus, seu a loci consuetudine regulariter praescripta fuerit. Decernentes nullam omnino causam, nullumque praetextum, aut obtentum, ad declinandam hujus praecipi nostri observantiam suffragari posse; ne voluntariam quidem Fidelium oblationem, nam nec a sponte dantibus quidquam recipi posse statuimus; nec alium quemcumque colorem, quod nempe eleemosyna detur pro celebratione, non autem pro applicatione Missae; aut quod applicatio facienda sit pro omnibus Fidelibus Defunctis; sive quod offerentes cupiant ipso dumtaxat oblationis merito Defunctos juvare; hi enim poterunt per alia pia opera, sive per alias eleemosynas in alios quoscumque, quam in Sacerdotem, eique conjunctos, erogandas, Defunctorum Animabus suffragari: Non Item gravem indigentiam, aut paupertatem Sacerdotis celebrantis, aut Ecclesiae, aut Cœnobii; quibus nimirum aliis quibuscumque rationibus subveniendum erit: Nec magnam copiam eleemosynarum, quae congestae fuerint pro Missis celebrandis ipsa die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quibusque aliter satisfieri non possit; quum minime liceat eleemosynas accipere pro Missis, quae celebrari nequeunt intra tempus ab offerentibus, aut a legibus praescriptum: Neque porro Missarum onera non adimpleta, pro quibus eleemosynae jam receptae, aut attributi redditus jam percepti fuerint; Nos enim nolumus hujusmodi onera impleri per celebrationem Missarum, quae Indulto nostro permittuntur: Neque demum legem foundationis jam factae, aut in posterum faciendae cum augmento eleemosynae pro secunda, & tertia Missa; quum Nos hujusmodi foundationes sive factas, sive faciendas, etiam ex nunc prout ex tunc & è contra, hac in parte nullas & irritas esse, & fore decernamus. In summa volumus & statuimus, hujusmodi Missas de novo concessas omnibus in communi Fidelium Defunctorum Animabus, absque ulla prorsus eleemosynae perceptione, applicari;

Quoad perceptionem eleemosynae, pari modo statuitur.

Ut pro Missis noviter indultis nihil accipiat praeter eleemosynam pro prima Missa, juxta Taxam consuetam.

Ac decernitur nullam ob causam, aut praetextum, quidquam percipi posse.

Indultum conceditur pro tribus Missis die Comm. omnium Fidelium Defunct., ab omnibus in Dominiis duorum Regum celebrandis, in perpetuum.

Nihil innovatur, quoad applicationem primae Missae, & aliarum antea in Aragoniae Regno permissarum.

Sed Missae hoc Indulto concessae applicari jubentur omnibus Fidelibus Defunctis.

1748.

Sub pena suspensionis ipso facto incurrendae, & Pontif. reservatae.

Quam Episcopi, jure delegato, relaxare poterant, facta tamen reiteratione.

Super Irregularitate ex celebratione post incurram suspensionem contracta, a solo Pontif. dispensatur.

Quid fecerit Pontifex in concedendo Indulto.

Ecclesiae studium suffragandi Fidelibus Defunctis.

I. Hujus exempli, etiam post vetitam Missae iterationem in genere.

contrafacientes autem poenam suspensionis a Divinis ipso facto incurrere decernimus, ejusque relaxandae facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus expresse reservamus. Hanc vero facultatem communicamus Venerabilibus Fratibus Archiepiscopis, & Episcopis, sive aliis Locorum Ordinariis, ut auctoritate nostra Apostolica, & tamquam Apostolicae Sedis Delegati, ubi sic expedire prudenter in Domino judicaverint, eadem canonicè utantur erga quoscumque praecipue hujus nostri violatores, qui ad ipsos humiliter recursum habuerint, sive Saeculares, sive Regulares, sive alio quocumque modo ab eorum Jurisdictione exemptos; hac tamen apposita lege, ut incurram hujusmodi suspensionem nunquam relaxare valeant, nisi prius elemosinas a delinquentibus ratione praedictarum Missarum perceptas ab ipsis reipsa receperint; quas ipsi Ordinarii in alios pios usus (non tamen in subventionem eorumdem Sacerdotum, aut personarum ipsis vel sanguine, vel necessitudine conjunctarum, aut in eorumdem Coenobiorum, Domorum, & Ecclesiarum utilitatem, quantumvis ipsi, aut personae, Coenobia, Domus, & Ecclesiae hujusmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio suo erogare debeant. Sciant tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurrae iisdem delegamus, nequaquam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam inciderent, qui post suspensionem, ut praefertur, incurram, in Sacro Altari ministrare praesumerent; hujus enim dispensationis concedendae facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, & perpetuo reservamus.

Ad hunc igitur solum, & unicum finem, ut in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiae Militantis suffragiis, piorum Animae in Purgatorio detentae subleventur, omnibus tam è Saeculari, quam è Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis atque Dominiis duorum praedictorum Regum Dittoni subjectis, nunc, & in posterum pro tempore existentibus, concedimus, & indulgemus, ut praedicta die tres Missas singuli celebrare possint, & valeant. In quo sicuti praedictorum Consultorum concordibus fere sententiis, consilisque adhæsimus, ita a pia Matris Ecclesiae spiritu nequaquam discessisse Nos arbitramur. Siquidem animadvertimus minime alienam fuisse Ecclesiam a permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die, ubi de juvandis Defunctorum Animabus ageretur, & quidem etiam postquam deserat vetus illa disciplina, de qua infra sermo erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in die rem Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, praeter quam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda.

Nova hæc disciplina a Praedecessoribus nostris Innocentio III. & Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hac de re leges extant in Libris Decretalium Titulo *De celebratione Missarum*; Innocentii quidem in Cap. *Consulvisti*; Honorii verò in Cap. *Te referente*. Quam autem Innocentius in citate Capitulo hæc verba posuisset: *Excepto die Nativitatis Dominicae, nisi causa necessitatis suadet*; non solum Glossa Canonica eidem Capitulo apposita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quam celebranda sit Missa pro aliquo recens defuncto, ibi: *sed quam dicit necessitatem? Respondeo: si celebravit de die, & postea etiam moriatur aliquis: verum etiam in Synodo Oxoniensi post ipsius Innocentii obitum, sedente jam Honorio III.,*

celebrata, decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiastica Sepultura mandandum existat, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defunctis, ut videre est in Collectione Conciliorum Angliae Londini edita anno MDCCXXXVII. Tom. I. pag. 586. numero 7. Idque etiam distinctius in aliis Conciliis traditum invenitur, a quibus praescriptum est, ut Sacerdos in prima Missa Purificationem non sumat, utque tunc solum secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebretur, quando Cadaveris praesentia occurrat die Dominico, seu alio die Festo, nec alius adsit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit, quemadmodum habetur in Constitutionibus Sordensibus anno MCCXCI. conditis Cap. 36. in eadem Anglicana Collectione Tom. II. pag. 179. itidemque in Concilio Rotomagensi habito anno MCCXXXI. num. 14. in Collectione Harduini Tom. VII. pag. 186. & seqq. Qua de re Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica XXXVI. pag. 186. Neque verò hæc in praesenti à Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, praesente Cadavere, duae Missae ab eodem Sacerdote celebrari possint; quum, juxta hodiernam disciplinam, liceat Presbytero, relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si praesens sit Corpus, cum cantu celebrare, nisi tanta fuerit diei sollemnitas, quae Missam pro Defunctis omnimode excludat. Sed ideo hæc dicta sunt, ut appareat, quam propensa fuerit Ecclesia ad permittepdam Missarum iterationem quantumvis generaliter interdictam, ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quo nempe spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum a singulis praedictorum Regnorum, atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse concessimus.

Sed duae aliae praeterea causae, eaque satis graves, ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quod quum antiquissima sit in Regno Aragoniae consuetudo, ut praedicta die tres Missae a Sacerdotibus Regularibus, duaeque a Saecularibus celebrentur; eaque non modo nunquam reprobata fuerit, sed etiam a Praedecessore nostro Julio III. aut Paulo III. vivae vocis oraculo confirmata afferatur (ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii à Nobis, ut supra diximus, exarato) utpotè quae nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solum a jure communi Ecclesiastico vetita dignoscitur; cumque constet eandem consuetudinem non solum in Regno Aragoniae proprie dicto, atque in alio Valentiae, & in Comitatu Cataloniae, sed etiam in Regno Majoricae longius distito, tamquam ipsius Aragoniae Regni Appendice, viguisse & vigere; utique nec novam omnino rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censemus, dum hujusmodi consuetudinem, sive ritum, auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, & Domina eidem Hispaniarum Regi subjecta, atque insuper ad ea, quae alteri quidem Principi, nimirum Lusitaniae Regi parent, sed magna ex parte finitima & proxima sunt praedictis Hispanici Regis Ditionibus. Regula quippe canonica est, ut in Regionibus conterminis, atque inter se proximis Rituum ac Disciplinæ uniformitas statuatur, atque servetur. Unde etiam Praedecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Himerium Episcopum Tarraconensem scripsisset de variis Ecclesiasticae Disciplinæ capiti-

bus;

Uniformitatem Rituum inter Aragoniam, aliaque Hispaniae Ditiones.

Et inter has & finitimum Lusitaniae Regnum.

1748.

bus, de quibus ille Sanctum Damasum ip-
sus Decefforem consuluerat, eidem manda-
vit, ut Apostolica rescripta non solum cum
Provincialibus suis communicaret, sed ea et-
iam transmitteret ad *Caribagineses, ac Ba-
ticos, Lusitanos, atque Gallacos.*

III.
Pium stu-
dium duorum
Regum, co-
rumque in
Ecclesiam
promerita.

Alteram vero causam, eamque plurimi ap-
ud Nos momenti, cum magno paterni ani-
mi nostri gaudio, Nobis suppeditavit enixum
studium duorum Carissimorum in Christo Fi-
liorum nostrum Hispaniæ, & Lusitaniæ Re-
gum, tantis in Ecclesiam promeritis Illustrium,
qui unico, & sincero devotionis instinctu ac-
ti, nec retardati ob parum felicem exitum si-
milium petitionum, quas a Prædecessoribus
suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis
hæredes erga Fidelium Animas purgatorio igne
cruciatas sese professi sunt, auctoresque se præ-
stiturum, ut in earum levamen, recurrente
quotannis generali Fidelium Defunctorum Com-
memoratione, in suis respectivè Regnis, at-
que Dominiis suffragia multiplicarentur. Qua-
propter Magni Prædecessoris Nostri Sancti Gre-
gorii Papæ verba, quæ is ad Brunichildem
Francorum Reginam conscripsit (*Epist. 50. lib. 6. ip-
sius Operum Tom. II. pag. 858.*) jure,
ac merito ad prædictos Reges transferre Nos
posse censemus: *Epistolarum vestrarum series, quæ
Religiosum animum, & pie mentis stu-
dium continebat, non solum voluntatis vestre
fecit Nos laudare propositum, sed etiam libenter
invitavit postulata concedere.* Tum etiam
ea, quæ alter rec. mem. Prædecessor noster
Innocentius Papa III. ad Regem Castellæ scrip-
sit (*Epist. 154. lib. 14.*) *Cum Personam tuam
inter Catholicos Reges speciali diligamus in
Domino charitate, in his, quæ secundum Deum
requiris a Nobis, favorem Tibi Apostolicum li-
benti animo impertimus;* atque alia, quæ idem
(*Epist. 24. lib. 15.*) scripsit ad Regem Lu-
sitaniæ: *Æquum est autem, ut quos ad Po-
puli regimen & salutem, dispensatio cælestis eli-
git, Apostolica Sedes sincero prosequatur affec-
tu: & in justis postulacionibus studeat efficien-
ter exaudire;* eadem sane præsentium Hispa-
niæ, ac Portugalliæ Regum pietati ac digni-
tati mirum in modum congruere videntur.
Quorum præterea consimiles postulaciones hac
de re Nobis exhibitas, & parem pro Reli-
gionis zelum, eximiumque Christianæ Fidei in
remotisissimis etiam Regionibus propagandæ stu-
dium, perspicuis argumentis Nobis assidue com-
probatur, dum læti suspicimus; hæc etiam
utrique simul aptanda censemus; quæ noster
quoque Prædecessor S. Leo Magnus ad Theo-
dosium Augustum scribebat, *Epist. 21. ipsius
Operum Tom. I. pag. 238.:* *Quantum præsidii
Dominus Ecclesia sue in fide Vestre Clemen-
tiæ preparavit, his etiam literis, quos ad me
miseris, ostenditur; ut Vobis non solum Re-
gium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse
gaudeamus, Siquidem præter Imperiales, & pu-
blicas curas, piissimam sollicitudinem Christianæ
Religionis habetis.*

Ad unitatē
Ritus servā-
dam, trinæ
permittun-
tur Missæ
omnibus hoc
Indulto com-
prehens.

Quamvis verò antehac in Regno Aragoniæ,
Sacerdotibus Regularibus prædicta die tres Mis-
sas celebrantibus, Sæculares Presbyteri duas tan-
tum celebrarent, Nos tamen æquum judicavimus
hos illis per omnia exequare, ut esset inter ipsos
Ritus uniformitas: quæ res in causa fuit, ut in
Ecclesia Catholica aliæ quoque diversitas sublatæ
fuerint, quantumvis tolerabiliores videri pos-
sent. Ita quum in Gallias, regnante Carolo Mag-
no, inductus fuisset, una cum Ordine Romano,
Ritus celebrandi tres Missas in die Natali Domini
nostri Jesu Christi, quum antea duæ tantum cele-
brari solerent; novum hunc Riturum soli primum
Episcopi adoptarunt, ac sibi suæque Dignitati pro-
prium fecerunt; sed postea, ad evitandam diffor-

mitatem, hujusmodi facultas ad omnes inferioris
quoque Ordinis Sacerdotes extensa fuit, quem-
admodum a Nobis demonstratum est in Tracta-
tu de *Festis Domini par. 1. pag. 248.*

Applicationem autem Missarum hoc nostro In-
dulto concessarum, tertiæ nimirum a Sacer-
dotibus Sæcularibus in Regno Aragoniæ, se-
cundæ verò, ac tertiæ ab omnibus existentibus
in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis,
iustissimum fieri, non quidem pro aliquo peculiari
Defuncto, sed pro omnibus Fidelibus Defunctis
in genere; tum quia id magis consentaneum
visum est piæ, ac religiosæ menti duorum Re-
gum hujusmodi Indultum expetentium; tum quia
Ecclesiæ spiritus id maxime postulabat; Si-
quidem constat generalem Commemorationem
omnium Fidelium Defunctorum secundæ diei
Mensis Novembris affixam, jam usque a sæculo
nono ab Amalario Fortunato propositam, ver-
tente autem sæculo undecimo a Beato Odilone
Abbate pro omnibus Monasteriis sibi subiectis
receptam, atque ab his demum, Prædeces-
soribus nostri Johannis Papæ XIX. auctoritate,
ad universam Ecclesiam propagatam fuisse, ea
potissimum de causa, ut, post celebratam præce-
denti die Festivitate in honorem Sanctorum
omnium cum Christo regnantium, omnium quo-
que Justorum Animæ in Purgatorio detentæ,
ac cælestis gloriæ consortium expectantes,
generalibus Ecclesiæ suffragiis adjuventur. De
hac re latius disserimus in Opere, quod scrip-
simus in Acta nonnullorum Sanctorum, quo-
rum Officia celebrantur in nostra Bononiensi
Civitate, ac Diocesi, in *Editione Patavina
Cap. 22.* Unde satis patet, quam iusta de cau-
sa prædictas Missas non aliquibus peculiaribus
Defunctis, sed omnibus in communi Fidelibus
in Christo dormientibus applicandas esse volue-
rimus.

Quam verò Nobis semper cordi fuerit, ut,
juxta Sacrorum Canonum præscriptum, a cele-
bratione Sacrosancti Missæ Sacrificii omnem
avaritiæ speciem, omnemque fordidi captandi
lucri prætextum longissimè arceremus, satis
comptum esse putamus, ex his, quæ tum in
Archiepiscopatus Bononiensis, tum in Supremi
Pontificatus administratione, in hunc finem
præstitimus. Etenim inter Pastorales Institutio-
nes nostras, præter *quinquagesimam sextam*,
in qua plures hac de re Ecclesiasticæ Disciplinæ
regulas demonstravimus, & omnino observari
præcepimus, adest etiam *nonagesima secunda*,
in qua Sanctissimis Apostolicæ hujus Sedis
Decretis inherentes, pravam quamdam dam-
navimus consuetudinem, qua contendebant non-
nulli licitum esse Missas ita celebrare, ut earum
fructum medium in antecessum applicarent
pro iis, qui postea elemosynam offerendo illius
applicationem expeterent. Inter nostras verò A-
postolicas Constitutiones in *Bullarii Nostri Tom. I.
I. impressas, extant vigesima secunda, & vi-
gesima tertia*, quibus severissimè vetitum per
Nos est, ne elemosynæ pro Missarum cele-
bratione colligantur in iis locis, in quibus ma-
jor est earum Taxa Synodalis, ut deinde Mis-
sæ alibi celebrandæ committantur, ubi hujus-
modi Taxa in minori quantitate statuta est. In
novissimo autem Tractatu Nostro de *Synodo Dia-
cesana lib. 5. cap. 8. num. 9. & 10.* alia complura
ad hanc rem pertinentia studiosè collegimus.

Ab hoc itaque tramite nequitiam receden-
dum Nobis esse judicantes, decrevimus supra,
atque statuimus, ut pro celebratione, aut ap-
plicatione Missarum hoc nostro Indulto concessa-
rum, nullum prorsus stipendium quocumque
prætextu aut colore accipi valeat; quod ut a
Nobis in præsentis casu decerneretur, specialis
quædam, & urgens ratio Nos impulit, præter
generales hæc, quas paulò ante indicavimus.

1748.

Applicatio
pro omnibus
Defunctis in-
juncta, juxta
Ecclesiæ
mentem, &
dictorū Re-
gum pieta-
tem.

Aviditatis
species a ce-
lebratione
Missarum ar-
cenda,

Idque præ-
cipua ratio-
ne, ubi earū
iteratio per-
mittitur,

1748.

Perseptum est enim omnibus in Ecclesiastica Historia paulum modo versatis, plures olim fuisse dies polylyurgicos, quibus nimirum singuli Sacerdotes plus quam semel Missarum sacrificia peragebant, ut erat, præter Natalem Domini, prima dies Mensis Januarii, Feria V. in Coena Domini, Vigilia Ascensionis, tres dies Junii infra Octavam Pentecostes, alique dies Festi nonnullorum Sanctorum memoriae dicati, ut Nativitas Sancti Joannis Baptistæ, & Natalitium Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere *de Festis D. N. Jesu Christi part. 1. pag. 247.*

Quæ ideo jam veita fuit, ut turpis quæritur tolleretur.

Ut autem hujusmodi consuetudo generaliter tolleretur, & facultas celebrandi plures Missas uno die, ad solum diem Natalis Domini coarctaretur, non alia de causa factum est, quam ut avaritiæ, & sordidis quæritibus adimeretur occasio, vel saltem obloquutionibus silentium imponeretur; quæ scilicet ex elemosynis pro Missarum numero multiplicatis, aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis sufficit, de *Consecr. dist. 1.* jam demonstratum per Nos est in literis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Offensem datis §. *Excepta, & sequentibus.* Ideo autem scripta Nostra in hoc Decreto frequenter in medium protulimus, ne quæ jam alibi a Nobis dicta sunt, hic denuo explicare, & quæ alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogemur. Id verò, quod supra posuimus, a duobus præterea scriptoribus in Ecclesiasticis rebus apprime versatis asseritur. Eorum alter est Thomassinus in Opere *de veteri, & nova Ecclesiæ disciplina par. 3. lib. 1. cap. 74. num. 6.* ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet: *Nullus bis in die Missam audeat celebrare, aut cum duplici Introitu, nisi in magna necessitate;* hæc subdit: *Cum pecunia tunc ut plurimum ad Missam offerretur, hinc avaritiæ species, vel suspicio quedam iterationi Missarum affricabatur.* Alter est Vicecomes in Tractatu *de antiquis Missæ Ritibus lib. 3. cap. 28. circa fin.* ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua permittebatur Sacerdoti plures Missas in die celebrare; de ipsius disciplinæ mutatione deinde sic ait: *Abrogationis autem causam, quantum equidem divinare possum, dedere mundinatores quidam, qui majoris pietatis materiam ad turpe lucrum detorquere non sibi veriti, & fecerunt, ut libertas prisca saltem hisce Regionibus erepta sit, ac deserit.*

Si igitur multiplicitas Missarum, quæ Sacerdotibus olim pluribus per annum diebus permittebatur, ideo sublata fuit, ut avaritiæ quæritibus, aut obloquentium suspicionibus obviam iretur, jure ac merito Nos Indultum hoc Nostrum, quo Sacerdotibus in præfatis Regnis, atque Dominiis commorantibus tres Missas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum celebrare permittimus, hujusmodi expressa lege, atque districta sanctione communi-re debuimus, ut ne quis eorum pro Missis de novo concessis, ullum stipendii genus, quacumque de causa, & quolibet prætextu, aut colore recipere posset.

Atque in casu etiam aliiis denegata fuit, ne avaritiæ via apertetur.

His accedit, quod quum petitiones insperimus ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apostolicæ Sedi olim oblatas pro concessione celebrationis duarum, aut trium Missarum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respectivè emanata; agnovimus prædictas petitiones huic potissimum rationi in-nixas fuisse, quod scilicet tanta esset elemosynarum copia, quæ ea die pro Missarum celebratione a piis Fidelibus offerbantur, ut aliter illis satisfieri non posse assererent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures

Missas ea ipsa die celebrare possent: contra verò in rejiciendis iisdem petitionibus, id maxime spectatum fuisse agnovimus, ne per hujusmodi concessionem Ordo Sacerdotalis apud detractores in aviditatis suspicionem, & infamiam adduceretur. Quæ etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, prædicta lege adjuncta, suspicionibus hujusmodi nullum locum præbere posse volumus.

Hæc sunt, quæ concedenda esse judicavimus, quæque de præmissorum consilio, & Apostolica auctoritate Nostra concessimus; atque hæc sunt, quæ in hujusmodi Indulti concessione præ oculis habuimus; quæque omnia exponenda duximus præfati Decreto, quod a Nobis conditum, manu nostra subscriptum hac die xxi. Augusti Anni MDCCXLVIII. Anniversaria Coronationis nostræ, ineunte Pontificatus Nostri Anno Nonno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Porro præsertum nostrum Decretum, atque in eo omnia, & singula contenta, ac præscripta, quo firmiter subsistant, & serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate Nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus; illique, & omnibus, ac singulis contentis, & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, atque ita, ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decedentes easdem præfatas litteras firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respectivè sub irrogatis poenis, & censuris inviolabiliter observari; sique in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut præsentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel offensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxvi. Augusti. MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nonno.

Cajetanus Amatus.

Erectio duarum Cathedralium in Archigymnasio Urbis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quanta Reipublicæ commoda obveniant ex publicis studiorum Universitatibus, in quibus bonarum artium, ac scientiarum documenta ingenuæ Juventuti traduntur, concordia omnium judicio, & felici experientia evidentissime constat; dum per homines maxime liberalibus disciplinis excoltos atque expolitos, totius Civitatis mores, ad æquitatis, & justitiæ rationem conformari solent; & necessaria in civilibus Societatibus judicia, rectè,

ac lau-

Decretum confirmatum per litteras Apostolicas, cum clausulis &c.

Dat. Romæ A. IX. die 26. Aug. 1748.

LXII.

Procurator ex publico Universitatis utilitate.